

Hej.

Znjevdijerr den 4mars

Jag har varit här i tre år och sju månader nu. Eller i hela mitt liv.

När du varit här har det varit välsignade glipor av bortanför, utanför. Tänker jag på det tar jag det för glipor av överklighet.

Som om det verkliga vore detta. Institutionalismen. Som en sjukdom.

Jag ~~in~~billar mig att jag genom att gå runt ~~och~~ hataden på något sätt skyddar mig mot den, men så enkelt är det förmodligen inte.

Det sägs att varje konstnär är sin egen instution, men det är nog en utopi.

Istället tackar varje konstnär i hemlighet ett par damtussar under soffan när den fått in en fot på en instution, vilken som helst som kan betala de hyror och den mat även konstnärer måste äta för att leva och arbeta.

Väl därinne flyttar de skräckslaget omkring sin ~~skräck~~ ^{argument} mellan paragrafer och hoppas att det ska se någorlunda konstnätligt eller åtminstone

självständigt ut. Och förtvivlar under ~~sanning~~ ^{oron} att detta kan vara ett svek av något slag.

Det finns grader i helvetet och själv försöker jag i alla fall hålla mig uppriktig då och då och har lagt mig vinn om att inte ~~avst~~ undvika

nödvändiga ställningstaganden, även om de innebär represaler, dvs även

om det innebär att jag muckar med skiktet över mig i den snustorra hierarkin. Men det där är sannolikt också mest kosmetika.

Har jag förresten berättat att det under senare år smygat sig in en ny ~~fars~~ ^{strax} sot

i korridorerna? Det mesta har helt enkelt torkat ut och vi vandrar omkring som huvuden utan kroppar. Vissa kallar det performance.

En del blir arga på konstnärer när de jobbar. Säger att de lever lyxigt och bortanför och inte behöver stå till svars för sina handlingar och alltid kommer undan på ett orättvist sätt. En del tror till och med att konstnärer inte behöver komma till rättsalar, betala några böter. ~~Posv~~.

Men så är det ju inte. ~~X~~ Konstnärer faller väl mest tillbaka på sin egen

hunger, skulle jag tro, och den har jag förstått är väldigt vass. Och

yrket tvingar ~~dem~~ ^{ju} att visa upp sina brott så ~~brak~~ straffen kan bli dyra.

Jag vet en som alla började hata på en gång till exempel. Samtidigt.

När bötes-inbetalningskortet kom veckan efter var det välkryddat för att statuera exempel. Man hade tyckt att det var så praktiskt eftersom människan på grund av sitt yrke skulle uppmärksammas särskilt. Dessutom hörde jag det ryktas om att dommaren i den där rättegången vändades inför sin egen föreståen

de pension och hur tomt det kanske skulle bli då. Och att det var orättvist. Så då hade det varit bäst för konstnären om den haft en fot inne på någon institution, det är klart. Kommer du till påsk? Det skulle vara så roligt. Jag skulle så gärna få vara med dig några dagar i lugn och ro och göra

konst som ingen ser. Ha det bra tills vi ses. / Din Barkman

Znjevdijerr 2 oktober

May!

Hoppas allt är bra. (är det förresten kanske väl mycket begärt?)
I morse var ljuset här i Znjevdijerr fantastiskt. Liksom dimmigt och mycket gåtfullt. Så jag beslutade mig för att ~~att~~ ta en lång promenad i skogen här ovanför innan dagens första föreläsning.

Jag strövade ^{på måfå} omkring bland barr och löv som har börjat prassla ~~lillegamm~~ litegrann.

Jag blev trött och satte mig ner på en stor sten för att vila ett ~~slag~~. När jag satt där och lyssnade på fåglarnas vackra sånger som jag inte tror att jag förstod budskapen i, fick jag syn på ett nedfallet träd. Jag gick fram till det och hukade mig för att se bättre. Inskrivet som hemliga tecken i träet vimlade spår av larvers idoga arbete. Deras framfart för överlevnad hade tecknat meddelanden på hemliga språk. Verksamhetsberättelser som vuxit fram. Jag vet inte var upphovs~~larverna~~ är nu, om de lever, vad de tänker, om de tänker. Jag satt bara där på huk och såg ~~deras~~ spåren av deras framfart och kände ett slags märkligt släktskap. Och träden - vad hade vi tagit oss till utan träden? Du, jag, larverna?

När jag gick tillbaka till universitetsområdet längs den lilla stigen utmed ~~XXXX~~ ~~XXXX~~ med bergets massiv, hörde jag hur det susade stilla i trädens kronor högt där ovanför mitt huvud.

En oansenlig erfarenhet kan det tyckas, men jag ville berätta den för dig, för jag tror att du kan förstå något av den stora trösten och tillförsikten jag kände där i skogen.

Jag har burit den med mig hela dan.

Skriver mer sen. Till dess, och tills jag hör i från dig igen fortsätter våra arbeten, våra gångstigar i virket, våra tecken och våra strävsamma arbete mot tidens och glömskans förstörelseverk.

Tillgivne / Barkman

Znjevdijerr 4 januari

Hej Älskade.

Hoppas att allt är bra och att inte julen gjorde dig mer ledsen än vanligt. Här var den ensam förstås, men vacker. Ibland när jag känner mig ledsen har jag svårt att dra jämt med allt det vackra. Det är som om jag då värre än annars plågas av att jag inte vet vad jag ska göra med det. Men jag kände mig faktiskt inte så förfärligt ensam, fastän jag var det. Det fanns en ro. Och på annandagen hade jag förresten sällskap. Då satt jag, och tre vänner som också hade trasiga strumpor, r, och skrev dikter. Skratta inte. Äh, gör förresten det om du vill.

blir

När jag tänker på att ännu en termin snart ska börja ~~känna~~ jag bister. Du vet ju hur jag i evigheter plågats av det där med form. Hur jag vägrat kännas vid dramaturgi, kronologi och behändiga berättelser med uppgång, storhetstid och fall eller snarlika tillrättalagda idiotier, som brukar göra alla så glada, men mig bara trött och sträv eller i bästa fall generade. På sin höjd har jag accepterat den spegel mina skor försett mig med och då och då så troget jag förmått återgett vad som visat sig för mig i lacken under mina promenader.

Till stora delar tycker jag fortfarande att det är löjligt med paketerade historier som ska likna liv, men är så långt ifrån liv som tänkas kan. Och det är skrattretande att bevittna hur vissa tror sig förstå sig på livet och liksom "kan göra något av det!"

Ändå. Det är något som har hänt. Som ett parallellt stråk - eller i samma fåra - vad vet jag.) Jag har kommit till ~~en punkt~~ ett ställe där jag vill ta sats för en berättelse. Med början, slut och ett någonsånär begripligt innehåll.

Det är förstas bedrövligt att erfara hur tafatta min händer är inför uppgiften (lite genant faktiskt efter så många år), men jag hoppas tyst och stilla att deras tafatthet också kan föra något gott med sig. Åtminstone känns det befriande att det för en gångs skull är något ~~som~~ jag vill göra som inte har trots i sig. Eller har det det? Mot mig själv kanske? Eller mot obegripligheten och mot det otåmjbara kanske. Jag vet inte. I alla fall är det inte framträdande, inte huvudorsaken.

Jag har börjat längta efter bärande bjälkar. Tycker du att det är skamligt?

Frågan är så klart: I vilken byggnad då? I vilken byggnad är det man hittar de där bjälkarna? Går det förresten längre att hitta någon obebyggd byggnad? Och om man gör det - gå det i så fall för sig att bara stövla in som den värsta häradsbetäckare och börja bygga, pynta och möblera helt efter eget tycke och smak?

Nåja, en sak i taget. Man får lov att moppsa upp sig en hel del förstas. DET är i alla fall som vanligt.

Förr eller senare måste jag ta mig härifrån. Iväg från allt som styckar upp allt och ingenting av ingen orsak alls och alltid frågar: varför, varför, varför, men ~~aldrig~~ och stressar en halvt från vettet, men aldrig någonsin frågar eller bryr sig om Hur.

Uppgiften att bära alla bokstäver huller om buller nästan helt på egen hand har ^hhar börjat sluta sig runt min hals som en tät snara. Det vore sannerligen avlastande med några stadiga bjälkar. Ja, jag har börjat längta till vanvett efter en berättelse att låta dem vila i ett slag, en berättelse som kan hjälpa mig att bära.

på återskrivande.

/ Din Barkman

~~Znjevdijerr 17 oktober~~

Kära May.

Znjevdijerr 14 februari

Jag har inte skrivit på länge och det har sina orsaker.

Vinddraget har närmast sig orkanstyrka och jag ~~har~~ har
den senaste tiden varit mycket upptagen av frågan huruvida
min uppgift i det hela är att bibehålla min balans och
markkontakt, eller tvärtom låta mig upptas av osnliga ~~vindar~~^y
~~rikt~~ vindar med virvalar i stort sätt omöjliga att för~~se~~^{utspå}.

Tankarna ledde mig in i ett självförakt eftersom de främst
vittnar om ett inåt-vänt och självupptaget identitetsskapande
som jag ~~akt~~ egentligen anser det bedräglig samt löjligt att
ägna sig åt ^{att} efter man fyllt 18 år.

Inte dessto mindre framstod valet för mig ~~x~~ initialt ~~akt~~
som ett val mellan en revolutionär hållning och en hållning
som ~~på~~ i slutet av 1960-talet och ett tiotal år därefter
betecknades som borgerlig.

Valet framstod, när ja formulerat det sålunda, dock ~~akt~~^{åtminstone i} förstoden
som tämligen självklart. Inte bara för att det av min person som jag
hittills kommit att känna igen onekligen drar mer åt det mer utagerande
och trotsiga än åt det övertänkta och komformistiska, utan kanske främst
för att jag i den yrkesroll jag kommit att ta mina första stapplande
steg in i satt mig ner på en stol och påstått att allt är ett pågående
och att skulptörens uppgift är att plocka upp och kasta bort det pågående
i ett ständigt och ~~oförvaget~~^{oförvaget} skapande av form.
Lyckligt-vis hittade jag en rostig fogsvans i ett förråd och sågade
i berätt övermod en afton på fyllan av ett av stolens ben, så att jag
lätt gled av den för att fortsätta mitt skulpterande.

Jag virvlade en bit på måfå ute i den fria luften, men blev några
dagar därpå ånyo varse baktungheten när jag upptäckte att jag i min ~~x~~
dagbok ~~under~~ ägnat flera rader åt att utröna vad som skulle kunna tänkas
avses med ordet ~~x~~ "det" i frasen "Det ringer på dörren".
När jag såg vad jag skrivit blev ja så desperat att jag ställde
mig upp och pissade på dagboken. Men det är oklart vad jag egentligen
uppnådde med tilltaget. Intelktualismen är lika bakbindande och nödvändig
(börr jag skriva oundviklig?) som vanligt... / Barkman

Älskade!

Znjevdijerr 22 april

Om du ändå ~~v~~ärit här. Tillsammans skulle vi kunna mobilisera det mod och den stringens jag tror är nödvändig för tillfället. Om jag skrev till dig i februari och beklagade min egen baktunghet, så är min hätskhet dessa dagar ~~mer~~ rikyd mot alla ~~små~~ bekvämt bakåtlutade små kamrerer av alla kön, titlar och skostorlekar här på institutionen. Jag behöver väl inte påminna dig om hetronormativiteten som råder (och hur jag själv uppenbarligen inte heller drar mig för att använda ett så skitnödigt begrepp).
Två ~~av~~ mina kurskamrater ^{har} fått sina arbeten beslagtagna av rikskrim.
Där ligger det nu i ett ^{tyst} arkiv utan varesig dagsljus eller ^k elertrisk belysning. Man har hänvisat till hur praktiskt och helt ofarligt detta är. Som du förstår förhåller det sig i själva verket precis tvärt om.
Om du var här, vad skulle vi inte då kunna åstadkomma? Du skulle kunna väcka upp och ingjuta mod i de där kamrererna vi är i så skriande behov av att mobilisera. Jag skulle kunna kläcka ~~ett~~ vansinniga och briljanta idéer på löpande band och din blotta närvaro, din doft och skenet i dina ögon skulle göra mig produktivt glömsk av det faktum att detta skulle vara davids kamp mot en klonad ~~armé~~ och utspritt livsfarligt ~~klonad~~ smittsamt goliat.
Men mera troligt är väl egentligen att om du kom, om vi fick falla i varandras armar och munnar och ögon och övriga kroppsdelar, snabbt skulle formulera en anledning för att kampen ~~är~~ menlös, eller att bästa sättet att föra den på ändå är genom kroppen och kärleken eller att vi i alla fall måste uppsöka vår kraftkälla för att sen lösa biffen. Eller någon annan obetydlig förklaring i samma anda för att ge oss själva tillåtelse att stänga in oss någonstans och älska tills all tid försvinner.
Förresten, Vad jag längtar efter dig. Efter allt som är du.

/Barkman

May,

Znjevdierr, 27 april

X Tack för ditt långa och innehållsrika brev.

Jag har ~~effekt~~ forskat en del och funnit att den charlatan Kronprinsen anlitas för att få mer stag i handryggen kostade I905000 Krassnar.

Pengar som skulle ha kunnat användas betydligt mer förnuftigt under rådande omständigheter. Framför allt tycks det mig förbannat skevt att charlatanen, som är jurist, ännu inte lyckats upplysa Kronprinsen om den övergård och generella frågan var hans juridiska ansvar börjar och var ansvaret faller

på hans kronhjortar. (När lämpligaste tiden för avlivning och anrättning för att få ut det mesta av köttet, ^{infaller} ~~bör~~ kanske avgöras av andra.)

Tror du inte, liksom jag, att egentligen ^{han} ~~vet~~ ^{visste} det, men skådespelare ~~lite~~ för att mjölka ut ut det mesta av möjligheten att både peka på behovet att skaffa sig god grund för beslut han måste ta eftersom det är han själv som bär ansvaret. (Det verkar ju förnuftigt!) ~~Men det är förstås praktiskt~~ och att samtidigt behålla möjligheten att framstå som ~~en~~ farbroderligt omsorgsfull och påpeka att han aldrig skulle utsätta sina kronhjortar för livsfara. Nästan som en snäll ~~xxxxxx~~ veterinär. Som om det ändå var hjorten som var den ansvarige, trots allt. Som att saken gällde att skydda kronhjorten från böter och skadestånd och fängelse innan den senare ska slaktas och avnjutas med en god rioja.

Kan inte du kolla upp hur många billboard-platser man kan köpa för I.905 000 kra omräknat i dagens penningvärde? Och vad det där tygstycket i blått och gult

kostar nuförtiden? Det vore toppen. Tro inte att jag ligger på latsidan själv.

Under helgen har jag tex bl.a listat vad som kan betäcknas som underklassigt, under den aktuella tidsepoken.

Hittills har jag kommit såhär långt:

UNDERKLASSIGT:

-Att se upp till Paris Hilton.

-Att kolla kändisporr på internet.

- Att påverkas av musikvideor.

-Att förlöjliga akademiskt språkbruk..

-Att identifiera sig med mobbade småkillar fastän man själv inte är det och fasän man själv inte har någon son.

-Att skratta mycket åt konstiga saker.

+ Att blondera håret jättemycket.

- Att ingå i masskulturen istället för att stå på en hylla en bit ifrån och betrakta x "intressanta fenomen". i den.

Nu tar tyvärr pappret slut, men jag skickar dig fortsättningen på listan i morgon.

Kysser dig. Tillgivne / Barkman

Znjevdijserr 29 augusti

Hej May.

Här händer egentligen inte särskilt mycket just nu.

Den skadade gräsanden som Basse tagit hand om för att den i lugn och ro

skulle få kureras sig i hans utomhusugn har dött Ingen vet riktigt varför.

Vingen läkte bra, men jag tror att den inte fick i sig någon mat, även om

Basses rumskompis var övertygad om att den fick det. Jag tror att den bara tog in deras skorpor i munnen (näbben) och tuggade lite, men spottade ut sen.

Kanske borde de aldrig tagit hand om den. Om de hade låtit den vara hade den kanske överlevt, men det får man ju aldrig veta.

Jag har funderat lite vidare på de där listorna jag skickade dig ang. vad

som betecknas som underklassigt. Kommit liten bit vidare, men sen kommit

att tänka på någonting lite brevid. Du vet väl att man kan vara snorrik,

men ändå vara underklassig. Men om man är snorrik och har många aktier

och många undersåtar kan man befalla saker som man inte kan om man inte har det. Även om man har obcent långa naglar som är målade med rosa lack.

Om man till exempel spelat in en porrfilm i unga år som man spridit ut ut i det allmänna och byggt sig en framgångsrik karriär på den tillsammans med

andra byggstenar som verkar mer rumsrena, så kan man, om man är rik, när som

hels säga att den inte längre ska vara del av det allmänna även om man fortfarande kan lyfta ränta på vad porrfilmen gjort för ens karriär där ute i det allmänna.

Om man är fattig och omäktig så kan man inte hoppa mellan det allmänna och det privata så där fritt. Då är man alltid privat, eller kanske alltid allmän, men på ett mindre luckrativt sätt.

När jag först kom hit till Znjevdijserr fick jag och de andra i min årskurs veta att konstnärer inte har någon klass. Att de kan röra sig fritt mellan

skikten. Att de bör röra sig fritt mellan skikten, att det är konstnärers jobb.

Det tyckte vi lät spännande och ganska läskigt. En del av oss var skeptiska,

som om pengar och hela det kapitalistiska systemet inte fanns, eller att hela

det där systemet skulle ta någon slags specialhänsyn till oss. Vi undrade mycket över detta, men fick undvikande svar. Mest att vi skulle jobba på och inte oroa

oss så mycket. Det fanns ju en hel del andra frågor att syssla med också, så

vi lät det väl halvbero. Kanske borde de av oss som inte har rika pappor
Förresten är nog nästan ingen pappa tillräckligt rik och mäktig och det skulle
varit så slarviga. Men det var så lockande att tänka sig att kunskap skulle
göra alla så jämlika så. Men då gällde det förstås att jobba på. Inte fråga

så mycket. Bara fråga när det verkade mera näpet och när det fanns svar. Inte

genera någon och så. Inte sätta någon på pottan och så. Man ville ju inte gärna

börja måla naglar och titta på internetporr igen. Minns du hur det var?
Kunde vi gjort annorlunda, eller var det redan uppgjort, tvärtemot vad som sas?

/B.

Znjevdijerr 29 oktober

Hej.

Tack för ditt brev. Du skulle bara veta vilken alldeles avgörande betydelse dina rader som dimper ner hos mig har. Särskilt nu när det börjar bli kallare om nätterna och lite mörkare. Nej, särskilt om sommaren när hettan står stilla utan att visa någon möjlighet till rörelse. Nej, särskilt om vintern när allt är inmurat igenbommat ^{snön} och ~~inmurat~~ och man går omkring i ~~kölden~~, ensam i sin ~~kjöl~~ köld. Förresten betyder dina ord lika mycket för mig på våren, då allt spritter och spränger och plågar till outhärdlighet. Om det inte vore för dina brev. Som kommer seglande och fäster virveln på axlar som går att bära, som går att få syn på. Tack. Jag önskar att det var ett ~~fylligare~~ ord.

Du har förresten rätt i att termiternas framfart kan ha varit orsaken till att det där trädet jag såg hade fallit. Det så klart ~~att~~ ^{finns} något sorgesamt över det. Men så blir trädet mull och sen nya träd. Är det så illa? Den sista ~~skulle~~ ^{skola} vara vara den första och knuffar sålunda avgrunden ytterligare ett stycke framför sig.

Här i stan pumpas det runt ord som försöker komma till rätta med frågan om vilka som egentligen äger orden och bilderna och musiken och hur man bäst bötfäller de andra, de som inte äger. Det har blivit väldigt roddigt och stökigt och inte kommit just någon vart. Särskilt som det inte går att hävda gåvorätt och genialitet längre. Kommer du ihåg den där boken vi läste båda två, den som sade sig vara en fri fantasi, men för oss var ren och skär verklighet, inte bara för att vi höll den i våra händer och du skar dig på ett av bladen, utan för att den sedan vi läst den erfarit den och för att det är en erfarenhet som inte går att sudda ut. Vad bra den var förresten. Drömfakulteten. Du minns den väl? Förlåt att jag frågar, men ibland blir man rädd. För allt möjligt.

Nåväl, märkligt nog har inte den där roddiga och ordrika debatten om äganderätt och ord trängt in här på universitetet. Kanske är det inte märkligt förresten. Ingen, som ska föreställa fri och institutionaliserad på en och samma gång mäktar just med att rota i härvan. Inte minst för att det är ett sår som de flesta för länge sen gett upp hoppet om ska läka. Att riva i det skulle bara förvärra inflammationen tycks man mena. Kanske är det så. Det där såret syns i alla fall helt tydligt under bandaget. Åtminstone tycker jag mig se det. Så länge ägande hör ihop med skapande, sammanfogande, iordningställande, så går det inte. Alltså det går inte så länge görandet ingår i det kapitalistiska systemet och så länge ingen vet något ~~så~~ annat och så länge konstnärer fortfarande måste äta. Och så länge ingen vill kännas vid det. Nu måste jag göra det i allafall. Raggmunk. Ta hand om dig./Bin B.

Znjevdijerr 10 oktober

Hej!

Jag skulle vilja berätta allt. Om hur det är här alltså. Och så går inte det. Det går inte, så jag får nöja mig med att berätta något, även om det känns bedrövt, och även om jag på grund av det ger upp kontrollen över hur det jag berättar når dig. Som att skicka en vänröd sytrad, men lämna det helt brevid huruvida tråden härstammar från en filt, ett par byxor eller en strumpa, höger eller vänster fot, smutsig eller ren. Om den ska vävas till byxorna eller om den kommer ur en väv som en gång i tiden var ett par byxor. Vilken storlek? Vems? Och vi är fortfarande bara kvar vid tråden! Men, men.

För att försöka, för att inte förtvivla, för att fortfarande vara nära dig:

Jag tog mig utanför universitetsområdet i eftermiddags.

Gick omkring. Hade gjort mig något ärende för syn skull, för att vara innanför åtminstone någon typ av berättelse. Strövade omkring nere på köpingen när jag fick syn på en uppklistrad affisch. Det var en konstnär jag känner till sen förrut och som jag beundrar mycket som hade skrivit den.

Han jobbar på. Ute i det offentliga rummet, som det blivit populärt att säga även om man kanske inte är helt på det klara med vad som avses.

(tror att det har något att göra med vem som äger vad, men är inte säker.)

I alla fall var innehållet mastigt och mäktigt och trotsigt och sårbart och verkligt och handlade om poliser, om konstnären själv och om att klistra upp affischer. Jag blev så jävla glad och tacksam och beundrade ännu mer

hans fräcka konstnärliga gärning. Mitt ~~uppe~~ i den staden där han lever, där jag lever, där många lever. Jag gick tillbaka till universitetet sen.

Jag håller på att bygga en liten skrubbe där. En skrubbe som jag snickrat själv och döpt tak och väggar efter eget huvud så att ingen ska kunna säga något. Jag planerar att bjuda in folk senare och bjuda på vin och låta dem hasa runt (knappt ståhöjd) bäst de själv vill, men ändå.

Som om man kunde stå utanför ekonomiska system. Det kan man ju inte.

Leva och arbeta innanför dem känns lika omöjligt. Det är svårt att veta vad man ska ta sig till ibland. Särskilt när man är så väluppfostrad i ägand äganderätt att man kan få för sig att man kan äga bokstäver och ord.

Liknar inte den idén det där du berättade om bacillskräcken på det där klostret ni besökte i våras just som knopparna slog ut?

Jag vet inte om detta något förvirrade brev ska likna en rapport.

Ville bara ha dig nära ett ögonblick.

/ Din Barkman

Znjevdijerr 19 januari

Hej May.

Jo, jag har faktiskt bestämt mig. För en berättelse. För att ta sats. Hoppas att du förstår och inte tar det för ett svek mot det där vidsträckta, Det där absolut otroliga och omöjlig som...

Ja, jag vet inte. Kanske är det ett inbillat löfte? Har vi någonsin talat om det? Har du ett sådant löfte att dragas med?

Inbillat eller inte, - jag har i alla fall börjat undra vad det egentligen skulle gälla? Att aldrig glömma sin dödlighet? Jag vet inte. Jag vet inte längre. Bara att jag måste ta mig härifrån.

Samtidigt som jag skriver dessa rader till dig reser sig ett beslut inom mig. Ja, det står helt stadigt nu. Jag måste resa. Jag bestämmer det nu.

Varför vänta. Jag är färdig här. Jag reser imorgon. Ja, det gör jag. Imorgon är det tisdag och på vardagar ska det efter vad jag förstår inte vara några problem att få tag på biljetter.

Jag måste ge mig av, det måste jag.

Imorgon bitti tar jag på mig skorna och packar ~~min viktigaste~~ ihop det nödvändigaste.

Jag skriver till dig igen och ger dig en adress.

Säg inte något till någon på ett tag. Jag måste nog ha detta för mig själv ~~ett tag~~ en stund.

Ingen och alla väntar sig allt av mig. Bara du låter mig vara, utan ~~att~~ förväntningar och utan att sakna förväntan.

Jag skriver.

Tillgivne.

För alltid.

Barkman